

СТАРА, ТОВСТА, РОЗУМНА
Жіночий мильний вестерн

Дія відбувається в степах Херсонщини, у селі Вознесенка, за тиждень до дня святкування другої річниці Перемоги України над рф.

Дійові особи:

ОЛЬГА, 55. Снайперка, ветеранка однієї з українських ПВК, до війни підприємця.

ЛІДА, 55. Власниця ломбарду, до війни домогосподарка.

ВІРА, 40, донька Ліди. Розкрадачка звільнених земель та окопів, до війни вчителька з усіх предметів у початковій школі свого села.

«ГУРТ ВІРИ»

Пауліна, 55+

Бруня, 55+

Ванга, 55+

Тріо жінок, які допомагають Вірі шукати і знаходити цінне.

ВАСИЛЬ, 55. Голова селищної громади, полковник, ветеран АТО, ССО та повномасштабки.

МИХАЙЛО, 60. Батько Віри, водій, різнороб.

ХЕРСОНЧАТА, всі, що є в онлайні та офлайні.

СКОВОРОДА, кіт.

АНТОН ПАВЛОВИЧ АНТРОПОВИЧ, будь-якого віку та статі.

Лідер суспільної думки, таролог.

Сцена 1. Ломбард - щелепа

Ліда. Що сьогодні?

Віра. Чисте золото. Щелепа.

Ліда. Так щелепа чи золото?

Віра. Золота челюсть. Гарненька. Як новенька.

Ліда. Брехло. Скажи ще, що принесла дитячі неношені сандалькі.

Віра. Є і сандалькі. Дві пари.

Ліда. В кого ти така, Віра? Ти ж вчила малечу читать і писать.

Віра. Підв'язуй мордякою трусить. Міжбровка і кільця Венери осьо-сьо і от.

Яка ж ти потворна. Порепана ондатра. Тварюка. Врубай ваги.

Ліда. Боже, які величезні. Наче конячі. Ого. Такими кабеля гризти. Чи горіхи колоти.

Віра. Ненавиджу. Скільки ж ти мене будеш доїть.

Ліда. Це не я тих дідів постріляла, хоч вони й колаборантами виявилися. Смердючі падли.

Віра. Вони реально бзділи. Старою козлятиною.

Ліда. Ну добре – ну вбила ти. Зброю забрала, волосся зрізала, продала. Без питань. Ну так зроби ж це по-людськи! Так ні. Тупе! Я не можу успокоїтись.

Віра. Я поспішала! Тоді ще була комендантська година. І останній автобус!

Ліда. Залишила пончо в хаті. А хто поприбирав? Хто попротирив все гарненько? Ясно хто – сусідка колаборантів. От хто. Сильна, красива, незалежна, як наша країна, жінка. Я тобто. А потім голову помила і в область поїхала, домовилася, щоб не нагнітали де не треба. Тому зараз все просто клас. Ти платиш – а я мовчу.

Віра. Та коли ж ти заткнешся! Я б твою ротяку піском отак би й засипала.

Ліда. Ми з тобою дрім тім. Рука руку миє.

Віра. Ти товстожопа кидалка! Я тобі виплатила овердохера вже.

Ліда. В мене там у холодильничку за борщешком баночка з чорненькою ікоркою. І фуагра. Багато. Хочеш – бери. Земля під ресторан нарешті моя! Відсвяткуймо?

Віра. Мені насрать.

Ліда. Ага. Я і назву придумала. Хочу, щоб по-простому – “Закон і порядок”. Буду там наливать тільки те, що має бульбашки. Пиво, сидр, що там ще – ігристе, навіть креман.

Віра. По-простому? Креман? Хто це все буде купляти?

Ліда. Ще повоюєм! Область дала добро. І я їм дала добро. Вася в курсі. Все буде добре. Бабів лишилося – море. А морю я не дам засохнуть. Ще недобиті бездітні одиначки з міст поприпералися. Померти бояться. Всі вони закладають будь здоров.

Віра. І все буде добре-е-е. Медовий мед. П’яна жінка та її добро. Степ, пісок і міни навкруги. На сході – військові бази та жодної живої душі, на заході – лінія розмежування. Відпусти мене в Крим.

Ліда. Наша пісня гарна-нова. Що ти там будеш робить?

Віра. Наймусь в турецьку експедицію, щоб без криміналу, офіційно. Заберу своїх землерійок, відкрию ФОП “Олд грінго”. Мені твоя земля не треба. Мені цікаво те, що під землею.

Ліда. Я сказала. Будеш при мені. Не відпущу більше.

Віра. Мені сорок, Ліда! Ти заїбала.

Ліда. А мені п’ятдесят п’ять, знайшла чим лякати. Навіщо тобі туди? Віра, в людей повно зброї, вбивати зараз нікому не страшно, бо вбивали всі. В море чи в гори нікого не пускають. Ні скупатися, ні попляжитись, ні винця попить.

Боже, скільки людей полягло. І за що. Стали мертвими за мертве.

Віра. Шо ж ти за людина така? Мама називається, блять!

Ліда. Доню! До фуагри журавлиний соус не забудь! Ти плід великого кохання!

Квіточка моя, красотуля, люблюююююю!

Ліда через лупу зосереджено розглядає людську щелепу.

Сцена 2. Село і люди

До високої сосни на центральному майданчику села прибито старлінк. Екран виведено на стіну будинку культури. Поруч магазин та пофарбований сріблянкою пам'ятник невідомому солдату. В огорожу встромлені велосипеди. Навпроти зупинка автобуса. Біля ставка мукають корови, бекають кози.

Василь. Вітаю всіх, хто з нами онлайн. Всім живим, привіт. Хто не бачить, і хто вимкнув камери: це я – ваш голова Василь Петрович. Друзі! Хто ми? А я нагадаю. Ми – Європа. Житниця і креативний хаб. Не тільки цієї півкулі, але й всього вільного – ну, ви розумієте – світу. Не мені вам нагадувати, що ми, до того ж найбільше у світі кладовище. Усього непотребу, який тільки можна вигадати. Але і людей. Хоробрих, гарних, неймовірних. Олю, ти тут?

Ольга. Привіт всім. Мене звати Оля Байда. Я народилася і виросла в цьому селі. Потім війна. Зараз мені п'ятдесят. Що ще. Я снайперка, ветеранка приватної воєнної кампанії “Степ”. У позаминулому житті – підприємця.

Команда нашого головнокомандувача та він особисто доручив мені створити та налагодити роботу першого в країні приватного цвинтаря, який буде розташовано ось тут, за три кілометри від нашого села. Його велика частина стане Національним військовим кладовищем.

Ліда: Вася.

Вася: Море нових людей, ну, ви розумієте. Життя! Головне — можливості та гроші. Двіж та кіпіш. Нам дають повний карт-бланш. Але контрольований з центру. Згідно з правовими нормами та законами європейської спільноти. Частиною якої ми, сподіваюсь, ось-ось станемо.

Ліда: Вася.

Пауліна: Давайте сюди могилу Грушевського, Івасюка і Квітки Цісик перенесемо.

Бруня: А можна Девіда Боуї? Я так його люблю.

Пауліна: Його прах розвіяли на Балі!

Бруня: Це брехня!

Ванга: Давайте краще пса Патрона!

Бруня: А він що, помер? Чи підірвався на міні?

Пауліна: Патрон здох?!

Ванга: Точно! Давайте кладовище домашніх тварин поруч розіб'ємо! Бо скотомогильник це знущання! Моя Ванесса краща коза за всіх вас разом узятих! І заслуговує на вічну пам'ять та людське ставлення до себе після смерті.

Василь: Після смерті, чудово. Ванго, вимкни мікрофон, ми все чуємо.

Ванга: Дайте сказати! Та не предсказати, а сказати. В нашому селі народилася видатна українська акторка Аліна Мартинівна Войцехівська. Вона працювала в трупах Кропивницького та Саксаганського! Пропоную на головній алеї майбутнього кладовища встановити її бюст.

Ольга: Трупи – то святе, звичайно. І бюст – прекрасна ідея для початку нашої справи. Якій, як ви розумієте, кінця й краю видно не буде. Головне: воїни та їх родини. Решта – на мій розсуд, як директорки. І на ваш, як громади. Почуємо кожного, так, Василю Петровичу?

Ліда: Вася!

Вася. Ліда, не зараз.

Віра: А у вас діти є?

Ольга: Дітей не буває.

Віра: Все прекрасно видно, але не чутно.

Ольга. Не буває дітей! Тобто чужих дітей не буває!

Ліда: Значить ти однеєчка приїхала, да?

Василь. Ліда!

Ольга: Чого це я одна. Я із Скородою. Скорочено Скорик. Скорик, помаши тьоті Ліді лапками. Зла тьотя як була тварюкою, так нею і залишилась. Всі курси та книжки з самовдосконалення пройшли повз цього створіння, да, Скорик? Мій хороший.

Ліда: Дівчатка, ой-йой! Це умора. Снайперша-кошатниця. Виконувачка наказів. Приїхала із своїм кладовищем всім зробить тут хорошо. Мені все ясно і для цього інститутів кінчать не треба. Сьогодні я приймаю на пробу декілька бочок пива та шипучки. Дівки, чуєте? На все знижка п'ятнадцять відсотків. Дівки! От прям сьогодні й почнемо кісточки перемивать...

Ольга: Моя киця не любить, коли з неї сміються. Якщо перепросите, то я скажу їй, що ви пошуткували.

Ліда: Сковорода, прости нас. Дурні були, дурними й залишились (*сміється*). І слава Богу!

Вася: Ліда! Тільки не напивайтеся до смерті, добре?

Віра: Секунду. До найближчого моргу їхати, навіть якщо полями, більше ніж годину. Ольго, ви така цікава. Логістики нуль.

Ольга: Часто буваєте там?

Віра: Коли палало, я жила там своє найкраще життя.

Ольга. Згодом матимемо свій морг. І крематорій. На першому етапі – перепоховання. Всі воїни та їх родини в одному місті. Безкоштовно.

Ще будуть колумбарій, ритуальна будівля та все необхідне для організації почесних поховань. Будуть також могили тих, чиї тіла не змогли знайти чи повернути. Буде місце, куди приїжджатимуть закордонні делегації і голови держав, аби вшанувати пам'ять героїв.

Натовп онлайн та офлайн схвально гуде.

Віра: Це буде щось типу Арлінгтонського?

Ольга: В планах взяти за основу принцип екопоховання. Одна могила – одне дерево. Це буде дуже великий. Безмежний садок. Мертвих більше ніж живих. Наша справа подбати про них. Допоки не навчимося шанувати, домовлятися, співпрацювати з померлими, ми нікуди далі не поїдемо.

Василь: Друзі! Жива розмова, філософський дискурс, безкоштовні вологі серветки та холодна вода – це все чудесно, але корови не доєні. Кролям рвать, качкам терти. Часікі тікають. Завтра буде краще, ніж сьогодні. Та спустімося з небес на землю. За тиждень – друга річниця Перемоги.

Пауліна: Боже, вже два роки. Та що ж це робиться...

Чути тихе скиглення, хлюпання носом. Хтось гучно сморкається. Гавкають собаки.

Василь: Маю до вас лише одне прохання. Дата на носі, а окопи на краю села стоять, як херня якась. Чесне слово. Дівчатка, закопаймо все те одоробло. Топори війни, так би мовити, й кувалди. Розберемо, засиплемо, вивеземо сміття. Насаджаємо там квітів. Що ви там любите? Півонії? Насіємо соняшників та чорнобривців. А? Бо скільки вже можна? Гаразд?

Юрба погоджується.

Ліда: Василю Петровичу, я до вас сьогодні заїду під вечір.

Василь: Не треба, Лідіє Миколаївно. Зустрінемося в окопах. О сьомій ранку. Я замовив тракторця, буде підмога. Всім до завтра! Олю?

Ольга: Так, звичайно, я обов'язково буду.

Сцена 3. Ольга та Василь

Ольга та Василь кидають ножі в табличку “Обережно, заміновано”.

Ольга. Будемо робити отам.

Василь. От скажи мені – хто ти така?

Ольга. Папери краще підписати. Можеш не підписувати. Ти тут скільки – два чи три роки? Але краще підписати.

Василь. Хто ти така, Олюню?

Ольга. Сука, я не знаю. Тут буде мій цвинтар. Глянь, землі так багато. І так мало.

Василь. Харош мені навалювати. Ми ж тут одні.

Ольга. Я дуже втомилась. Але не як напахана людина наприкінці дня, знаєш. Втомилась від компромісів та помилок. А сюди, додому, приїхала відпочивати. І я відпочину. Бо зроблю все. Нарешті. Як годиться.

Василь. До речі, отам – немає мін. І не було ніколи.

Ольга. Знаю. І знаю, хто хату моєї баби розніс.

Василь. Ну, якщо ти все знаєш. То і вони, напевне, все знають. Олю, тебе вб'ють, я плакати не буду.

Ольга. Перше приватне кладовище. Де народилась. Саме тут. Де виросла. Вперше закохалась. Чого ти? Тільки уяви, як буде весело.

Василь. Там має бути Лідин ресторан. Я їй пообіцяв. Область узгодила. І не просто так.

Ольга. Ну якщо область... А що зробимо з наказом головнокомандувача та урядовою програмою? О! Давай я зараз його наберу і ми разом скажемо, що, вибачайте, доручення не виконуємо, бо Ліда хоче наливайку при дорозі.

Василь. Ситуація. Як тобі взагалі доручили таке діло?

Ольга. А ти знаєш, що я свою зірку Героя України просрала. Оце ситуація. В Парижі. Приколола до кептарика. Десь сіли, я його на стіл поклала. Там і лишила. Пили вино, сміялися. Я тоді вперше засміялася, як людина. Де ти, мій Герой України? Що тобі світить? У кращому випадку, блошка.

Сцена 4. Ліда і Василь

Василь сидить на веранді свого дому, п'є пиво, слухає по ютубу лідера суспільної думки та таролога у одній особі Антона Павловича Антроповича.

ЛСД-таролог. Нагадаю, ви на каналі Антона Павловича Антроповича. З вас лайк, підписка, дзвіночок. Ще трохи і нас з вами тут буде тридцять мільйонів. Мої вільні люди вільної країни! Впродовж наступного року ми маємо не просто якимсь дивом вижити, а й взятися за міжнародну програму з розмінування хоча б третини отих нещасних деокупованих територій. Це стане першим кроком до подолання страшних наслідків екоциду. Люди, що обрали залишитись на цій землі, не мають воювати за водоканали та підземні електростанції! Перемога – це життя! Якого ми так і не бачимо. Напередодні другої річниці, виходить, що перемога – це смерть, любі друзі. І я не знаю, що мені робить із цією думкою. Сьогодні витягнув карту дня – а там таке, краще вам не розповідати. Гляньте на мене – в мене голова вся біла. Але фарбуватися не буду. Хоча рекламодавці пропонували. Так, я дивлюся, що ми

знову перебрали по часу, будемо завершувати. Наступний ефір за два-три тижні. Треба зробити паузу. Зустрінемося вже після свят, гаразд? Поговоримо про україно-білоруський коридор для біженців, одеських піратів, оновлений корпус законів для Криму від наших братів-турків та чим серце успокоїться. Витягну вам обов'язково карту дня. Не сцим, стоїм, їбашим. Не забувайте шерити та донатити! Підписка на патреон в описі цього відео.

Ліда повільно підіймається на веранду. Бере пляшку у Василя, повільно випиває її до дна.

Ліда. Вася, я не поняла. Ти мене за дурочку тримаєш? Чого це ти подумав, що, наче тупа вівця, я все це буду слухать і головою мотать. Ти розумієш, що відбувається?

Вася. Так. Все тільки починається, Лідуню.

Ліда. Признавайся, скільки вже разів дрович на Ольку? Чи ще не? О, а чого так? Не встиг в аптеці затаритись пігулками для стояка? Що ти свої чічі заслинені на мене вилупив?

Василь. Мені пігулки не потрібні! Лідо, віддай пляшку. Що ти як маленька?

Ліда. Я тобі дам пляшку. Боїшся розочкою по голові получить? Нахер ти мені здався! Захочу вбить – отрую. Ясно, старічок? Ти мені живий потрібен. Надо все перерішать, Вася. І зараз я тобі скажу, як далі буде.

Василь. Ліда, думаєш мені все це треба? Велике підземне будівництво, трясця його матері. Ось тут я його бачив, ясно? Мріяв дожити на югах плюс мінус спокійно. Тут тобі бах – Ольга. А тут тобі ба-бах – знову трупи, гроби та лицемірні тварі з центру.

Ліда. Ти Ольги не знаєш.

Василь. І це диво, правда? Скільки мені лишилось, все витрачу на те, щоб її пізнати.

Ліда. Ого-го-го...

Василь. Куплю великого червоного папугу. Завжди мріяв мати Ара макао. Буду їх любити до нестями. Отут сядемо...

Ліда. Вася, альо! Ти не тільки мене зараз кидаєш. Завтра з області приїдуть хлопчики на протезах надсучасних. Вони в долі. Будемо думати, як жити далі. Мене твоя Оля не устраює аж ніяк.

Василь. Ліда, наказ зверху не обговорюється. Ніким. Почекай ще трохи. Знайдемо тобі землю. Хлопчиків беру на себе.

Ліда. І що це буде? Ритуальне кафе з борщами? Ну Оля, молодець.

Василь. Так яка вона? Ви ж однолітки. Росли разом?

Василь дивиться профіль Ольги в соцмережах, милується її фото.

Ліда. Радість прийшла, звідки не звали. Вася, вона відбита на всю голову. З однієї мухи-комара уміє зробити стадо слонів. Нам було по п'ятнадцять, вона аж пісялася від того Мішки, так бігала за ним. А переспала із ним я. І не раз. Дуже багато разів. Що ти хочеш – дівчиська! Мотоцикли, дискотеки. Ганяли, як навіжені. В нього був найкрутіший мопед. Весь у наліпках, до руля прив'язані стрічки. Він поїхав, контактів не лишив. Я і не шукала. Віру народила, а потім спокійно закінчила школу.

Василь. А що було далі? Що зробила Оля?

Ліда. Сказала, що вб'є мене й одразу поїхала з села. Та нічого вона не зробила. Мені нічого. Собі тільки. Все собі. Все собі хоче забрати!

Василь. В тебе область, в неї держпрограма. В Олі вища масть. Поговори з нею. Домовтеся.

Ліда. Вася, тобі не в селі сидіть, а в ООН зразка 2022 року. Ще стурбованість мені тут вислови чи занепокоєння. І я тебе точно придушу. Всім скажу, що так і було. Ще повоюєм!

Ліда розбиває пляшку, розочку вставляє в стіну біля голови Васи.

Ліда. Завжди мріяла так зробити.

Йде з двору, наспівуючи.

Сцена 5. Окопи. Ліда і Оля

Велика весела толока. Жінки пораються біля окопів. Хтось виносить сміття, хтось орудує лопатою. Віра видряпується на пісочний валун. До жінок під'їжджає тракторець, за кермом Михайло.

Віра. Всі, хто чує мене! Я тут, дівчатка, тут! Астрологи, підприємці, масони, криптовалютчики, чи є тут? Ескорт онлі фанс, мої дівчатка? Інфлюенсери, рептилії, медоїди, хіпстери, фешіоністи присутні? Майстри по ноготочкам? Провідники по світах? Вегани, кармологи, хіропрактики? Свідомі цвяхостоятелі, ви тут? Гівевейщики? Тревел-блогери, байери, стилісти, коучі, інвестори й трейдери – не бачу ваших рук! Фопи другої та третьої групи, володарі курсу “Прийми себе і стань мільйонером” – усі мої люди, ви тут? Нема таких? Хто ви, люди?

Бруня. Я цейво. Можу зробити манікюр якщо шо. В мене інструмент лишився...

Пауліна. А чого це ти із самого ранку? Злізай давай. Бери лопату.

Віра. Все що відбувається – це пазл, який неможливо скласти. До моменту, коли це місце стане красивим, доживуть не всі. Останнє, що я тут накопала цінного, була отака крихітулькіна книжечка віршів. В мене її ніхто не купив. Валяється десь в хаті. «Ми є. Були. І будем ми. Й Вітчизна наша з нами”!

Ольга. Без віршів воно якось завжди краще, Віро.

Ліда. Віра, моя гарнюня. Хороша, розумецька. Отут присядь.

Ольга. Так що, Лідонько. Кажеш, що живеш щасливо?

Ліда. Краще за тебе в сто тисяч раз. Я не герой. Але в мене є дочка і ресторан скоро буде. А в тебе кицька стара і свіжі могили.

Ольга. А це як подивитися.

Ліда. А тут дивись не дивись, але ти втратила. І вибачатись я не буду.

Ольга. Та за що, ти шо. Відбила хлопця у найкращої подружки. Ти шо. Всі ж так роблять. А потім спокійно живуть, егеж?

Ліда. Егеж-егеж. Що ти корчиш з себе?

Ольга. Ти гівно підбрала в п'ятнадцять, тому і жерла його всю дорогу. І продовжуєш жерти. Тобі на все начхать, бо ти говноїдка. Підбираєш чуже. Скуповуєш вкрадене. В тебе все чуже. Свого немає нічого. І не буде.

Ліда. В труні я виділа таких героїнь залупних, як ти. Одинока, зла, бездітна сухостойка! Перше свіже поховання – то ти лежать будеш.

Ольга. Пишаюся тобою. На таких як ти країна трималась і тримається.

Ліда. Думаєш, що найрозумніша? Так, саме на таких! Ти життя в селі проживи, щоб з тобою здоровкались, дитину вирости. Думаєш, війну пройшла, біла вражину – то все можна? Не буду я тобі дякувати ні за що. Ні, Оля. Нічого не можна отак, з кардачка.

Жінки починають битися в пісках. Ніхто не наважується їх роздійняти. Хтось починає знімати відео, врубав трансляцію онлайн, що виводиться на стіну клубу, а значить на весь світ. Люди починають голосування та роблять ставки на перемогу Ольги чи Ліди. Ліда точно б'є Ольгу в голову. Ольга падає. Трансляцію вимикає Василь.

Ольга. Хочеш, відкриємо твій заклад у самому центрі? Делегації, побратими, родини. Всі будуть їхати повз нього. Точка краща за ту, що ти собі так довго вибивала.

Ліда. З якого це дива мені хтось центр віддасть.

Ольга. Не з дива, а з потреб нової інфраструктури регіону. Ну скільки нам лишилося. Є у цьому сенс?

Ліда. Сенс є завжди, дурне ти.

Ольга. Що ти там хочеш продавати?

Ліда. Креман.

Ольга. Ну от креман твій попить. Пожить.

Ліда. Віра – дочка Міши.

Ольга. Сидру попить. Сухого, скрипучого. Пива темного. Хату поставить. Пожить. М'яся посмажить. Рибки. Пожить. Поцілуватимуть чоловіка. Рідну дитину. Пожить. Послухатимуть музику. Потанцюватимуть. Пожить.

Ольга вбиває Ліду. Ножем швидко робить багато беззвучних рухів. Закочує жінку в окоп, засипає. Витрамбовує це місце, стрибаючи та танцюючи.

Віра. Ну все. Ми все. Ми пішли.

Ольга. Хороша робота, дівчатка! Красива.

Сцена 6. Свято Перемоги.

Біля пам'ятника невідомому солдату миготить діджейський пультик, ревути колонки. Віра за баром на кшталт пляжного, наливає шипучку з бочок. Ольга та Василь танцюють повільний танок. Михайло заходить в коло із жінками, непогано рухається. Дивиться в бік Віри. Михайло, пританцювуючи виходить з кола, йде до Віри, сідає біля бару.

Михайло. Що будеш пити?

Віра. Я не п'ю. Я їм.

Михайло. По тобі й не скажеш. Ще скажи, що цицьки свої.

Віра. Фух, а я думала зараз почнеш із себе вихованого якогось корчити. В тебе волосся своє чи нарощене?

Михайло. Я водій, ти шо. Усіх категорій. В мене все своє і все працює. Я

Михайло.

Віра. А по батькові?

Михайло. Смішно. Налий ще.

Віра. Зараз напарниця моя прийде і буде наливать тобі, скільки захочеш. Дуже схожа на мене, до речі.

Михайло. Чайові береш?

Віра. Сьогодні беру. На честь свята.

Михайло. Тата?

Віра. Свята!

Михайло. Як звати?

Віра. Віра.

Михайло. Хотів би справити враження, сказав би: віра – це те, чого мені все життя бракувало. Але не буду. Сто років сюди не заїжджав. І бачу, що дарма.

Віра. А чого це ти такий живий? З руками, ногами. Очами.

Михайло. Та я щасливець. Все просто. Чого смієшся? Всю велику війну возив начальство. І навіть генерала. Він мене своїм тілом врятував. То був дружній вогонь. А сам загинув. Він не хотів, так сталось. Хоч мало бути навпаки.

Нікому не розповідав про це.

Віра. Ага, звичайно. Авжеж. Конешно. На тракторці своєму по селах їздиш, зашибаєш і жодній нічого не розповідав.

Михайло. Про це – я нікому. Тільки тобі. Трясця, я реально щасливець. Ось із тобою говорю. Дивлюсь на тебе. На твої рухи. Плечі. П'ю. Маю роботу. Хочеш покатаю?

Віра. Ні. На чому? Якщо тільки на човні.

Михайло. А хочеш на комбайні.

Віра. Хочу. Але на мопеді. Отой з лентами – то твій? Я таке ретро тільки на фото бачила.

Михайло. Я тобі все покажу. Там і скупаємося.

Віра. Поїхали. Дорогу старим!

Ольга довго шепоче на вухо Василю. Той береться за голову. Ольга та Василь сідають на велосипеди, їдуть за Михайлом та Вірою. Ольга на очах у Віри та Василя вбиває Михайла.

Сцена 7.

За рік – вагітна Оля із котом на повідку, разом із Василем, Вірою та президентом, урочисто відкривають кладовище. Звучить повітряна тривога – перша за останні три роки.

П'єсу створено в рамках IV Лабораторії НСТДУ за підтримки УКФ